

De Heilige Stoel

Boodschap van paus Franciscus voor de 99e Wereldmissiedag 2025

19 oktober 2025

Missionarissen van hoop onder alle volkeren

Dierbare broeders en zusters!

Voor de Wereldmissiedag van het Jubeljaar 2025, waarin de hoop centraal staat (cf. Pauselijke bul *Spes non confundit*, 1), heb ik het volgende thema gekozen: *Missionarissen van Hoop onder alle Volkeren*. Dit motto herinnert elke christen en de hele Kerk als gemeenschap van gedoopten aan onze fundamentele roeping om, in de voetsporen van Christus, boodschappers en bouwers van hoop te zijn. Ik wens iedereen een genadevolle tijd toe, met onze trouwe God, die ons door de opstanding van Jezus Christus heeft laten wedergeboren worden tot een *levende hoop* (cf. 1 Pe 1,3-4). Graag belicht ik enkele relevante aspecten van de christelijke missionaire identiteit, opdat wij ons kunnen laten leiden door de Geest van God en met hernieuwd enthousiasme een nieuwe fase van evangelisatie mogen ingaan. De Kerk heeft immers de opdracht om de hoop te doen herleven in een wereld omhuld door donkere schaduwen (cf. Encycliek *Fratelli tutti*, 9-55).

1. In de voetsporen van Christus, onze hoop

Bij de viering van het eerste gewone jubeljaar van het derde millennium, na dat van het jaar 2000, houden we onze blik gericht op Christus, het centrum in de

geschiedenis, die *dezelfde is, gisteren, vandaag en tot in eeuwigheid* (Heb 13,8). In de synagoge van Nazaret verklaarde Hij dat de Schrift in vervulling was gegaan. Zo openbaarde Hij dat Hij door de Vader was gezonden en door de Geest gezalfd om het goede nieuws van Gods Koninkrijk te brengen en een *genadejaar van de Heer* voor de hele mensheid uit te roepen (cf. Lc 4,16-21).

In dit mystieke *heden* dat tot het einde der tijden duurt, is Christus de vervulling van het heil voor iedereen, vooral voor wie alleen op God kan hopen. Tijdens zijn leven op aarde trok hij weldoende rond en genas iedereen van zijn kwalen en bevrijdde hen van de boze (cf. Hnd 10,38). Zo gaf Hij de noodlijdenden en het volk hun hoop op God terug. Hij deelde al onze menselijke zwakheden, behalve de zonde, en doorstond kritieke momenten die tot wanhoop hadden kunnen leiden, zoals tijdens de doodsangst in Getsemane en op het kruis. Jezus legde alles in de handen van God de Vader en gehoorzaamde vol vertrouwen aan Gods heilsplan voor de mensheid, een vredesplan voor een hoopvolle toekomst (cf. Jr 29,11). Zo werd hij de goddelijke missionaris van hoop, het voorbeeld bij uitstek voor allen die door de eeuwen heen Gods zending volbrengen, zelfs in de zwaarste beproevingen.

Door zijn leerlingen, die Hij naar alle volkeren zendt en op een mystieke manier begeleidt, zet de Heer Jezus zijn dienstwerk van hoop voor de mensheid voort. Hij buigt zich nog steeds over arme, verdrietige, wanhopige mensen en over allen die gebukt gaan onder het kwaad, om op hun wonden *de balsem van troost en de wijn van hoop te gieten* (Prefatie Jezus, de barmhartige Samaritaan). Gehoorzaam aan haar Heer en Meester zet de Kerk, als gemeenschap van zijn missionaire leerlingen, deze zending voort in dezelfde geest van dienstbaarheid. Ze biedt haar leven aan alle mensen, waar ze ook wonen. Zelfs met vervolgingen, beproevingen, moeilijkheden, en ondanks haar eigen onvolmaaktheden en de misstappen van haar leden als gevolg van hun zwakheden, gaat de Kerk, gedreven door de liefde van Christus en één met Hem, deze missionaire weg. Ze hoort de smeekbede van de mensheid, ja zelfs het gekreun van de schepping die wacht op haar uiteindelijke verlossing. Dit is de Kerk die de Heer nu en altijd roept om in zijn voetsporen te treden: *geen statische Kerk, [maar] een missionaire Kerk, die met de Heer de wereld doorkruist* (Homilie in de sloteucharistieviering van de Algemene Vergadering van de Bisschoppensynode, 27 oktober 2024).

Laat het ons inspireren om in Jezus' voetsporen te treden, opdat we, met Hem en door Hem, tekens en boodschappers van hoop kunnen zijn voor alle mensen, altijd

en overal, in de omstandigheden die God ons geeft. Mogen alle gedoopten, als missionaire leerlingen van Christus, zijn hoop laten schijnen tot in de verste hoeken van de aarde!

2. Christenen, dragers en bouwers van hoop onder de volkeren

Christenen volgen Christus de Heer en zijn geroepen om het goede nieuws te verspreiden. Door de levensomstandigheden van de mensen die ze ontmoeten te delen, worden ze dragers en bouwers van hoop. Want de *vreugde en de hoop, het verdriet en de angst van de mensen van nu, vooral van de armen en van hen die – hoe ook – te lijden hebben, zijn ook de vreugde en de hoop, het verdriet en de angst van de leerlingen van Christus. Niets echt menselijks kan men vinden dat geen weerklank vindt in hun hart* (Gaudium et spes, 1).

Deze bekende uitspraak van het Tweede Vaticaanse Concilie, die de gevoelens en het karakter van christelijke gemeenschappen door de eeuwen heen verwoordt, blijft inspireren en helpt gelovigen om samen op te trekken met hun broeders en zusters in de wereld. Ik denk hierbij in het bijzonder aan jullie, missionarissen *ad gentes*. Gehoor gevend aan Gods roeping zijn jullie naar andere volkeren gegaan om Gods liefde in Christus bekend te maken. Hartelijk dank! Jullie leven is een concreet antwoord op de opdracht van de verrezen Christus, die zijn leerlingen uitzond om alle volkeren te evangeliseren (cf. Mt 28,18-20). Zo zijn jullie een teken van de universele roeping van alle gedoopten: om door de kracht van de Geest en de dagelijkse inzet, missionarissen te zijn onder de volkeren en te getuigen van de grote hoop die de Heer Jezus ons heeft gegeven.

De horizon van deze hoop reikt verder dan de vergankelijke werkelijkheid van de wereld en opent zich naar het goddelijke, dat we nu al kunnen ervaren. Zoals de heilige Paulus VI al zei, is het heil in Christus, dat de Kerk aan allen aanbiedt als een gave van Gods barmhartigheid, niet alleen *immanent, gericht op materiële of zelfs geestelijke behoeften (...)*. Het gaat verder dan onze tijdelijke verlangens, verwachtingen, belangen en inspanningen. Dit heil overschrijdt al deze grenzen en vindt zijn vervulling in de gemeenschap met het ene en enige goddelijk-absoloute. Het is een transcendent en eschatologisch heil, dat nu al begint, maar pas in de eeuwigheid tot volle wasdom komt (Apostolische exhortatie *Evangelii nuntiandi*, 27).

Gedreven door zo'n grote hoop kunnen christelijke gemeenschappen een nieuwe

menselijkheid laten zien in een wereld die, vooral in de meer 'ontwikkelde' gebieden, kampt met een verlies aan menselijkheid: een wijdverbreid gevoel van verwarring, eenzaamheid, onverschilligheid tegenover de noden van senioren en de onwil om naar de naasten om te zien. In de technologisch meest geavanceerde landen verdwijnt het elkaar nabij zijn: we zijn allemaal met elkaar verbonden, maar echte contacten ontbreken. De jacht op efficiëntie, gehechtheid aan materiële zaken en ambities maken ons egocentrisch en onbekwaam tot altruïsme. Het Evangelie, geleefd binnen een gemeenschap, kan onze menselijkheid herstellen, ons gezond maken en ons verlossen.

Daarom herhaal ik mijn uitnodiging om de concrete acties uit te voeren die beschreven staan in de Bul van het Jubeljaar (nrs. 7-15), met bijzondere aandacht voor de armsten en zwaksten, de zieken, senioren en de mensen die zijn uitgesloten door de materialistische en consumptiegerichte maatschappij. Laten we dit doen op Gods manier: met nabijheid, mededogen en tederheid, en door een persoonlijke band aan te gaan met onze broeders en zusters in hun eigen, specifieke situatie (cf. Apostolische exhortatie *Evangelii gaudium*, 127-128). Vaak leren zij ons wat het betekent om hoopvol te zijn. Door persoonlijk contact kunnen we de liefde van het barmhartige hart van de Heer doorgeven. We zullen ervaren dat *Christus' hart (...) de levende kern is van de eerste verkondiging* (Encycliek *Dilexit nos*, 32). Door uit deze bron te putten, kunnen we de hoop die we van God hebben ontvangen, eenvoudig doorgeven (cf. 1 Pe 1,21). Zoals God ons troost, zo kunnen we anderen met dezelfde troost troosten (cf. 2 Kor 1,3-4). In het menselijke en goddelijke hart van Jezus wil God tot het hart van ieder mens spreken en allen in zijn liefde trekken. *Wij zijn gezonden om deze zending voort te zetten: een teken te zijn van het hart van Christus en de liefde van de Vader, door de hele wereld te omarmen* (Toespraak tot de deelnemers aan de Algemene Vergadering van de Pauselijke Missiewerken, 3 juni 2023).

3. De zending van hoop vernieuwen

Gezien de urgentie van de zending om hoop te brengen, worden de leerlingen van Christus vandaag de dag allereerst opgeroepen om zich toe te rusten als 'ambachtslieden van hoop' en herstellende van een vaak verstrooide en ongelukkige mensheid.

Daarom is het belangrijk dat we onze paasspiritualiteit vernieuwen. We beleven

deze spiritualiteit in elke eucharistieviering en in het bijzonder tijdens het Paastridium, de kern en het hoogtepunt van het liturgische jaar. We zijn gedoopt in de verlossende dood en verrijzenis van Christus, in het *Pascha* van de Heer. Dit Pasen is het begin van een eeuwige lente in de geschiedenis. Wij zijn dus *mensen van de lente*, altijd vol hoop, die we graag met iedereen delen, omdat we in Christus *geloven en weten dat de dood en haat niet het laatste woord hebben* over ons bestaan (cf. *Catechese*, 23 augustus 2017). Vanuit de paasmysteriën, die in de liturgische vieringen en de sacramenten tegenwoordig gesteld worden, putten we voortdurend de kracht van de Heilige Geest. Zo kunnen we met enthousiasme, vastberadenheid en geduld werken aan de zending: het Evangelie over de hele wereld verspreiden. *De verrezen en verheerlijkte Christus is de diepe bron van onze hoop. Zijn hulp zal ons niet ontbreken in het vervullen van de zending die Hij ons toevertrouwt* (Apostolische exhortatie *Evangelii gaudium*, 275). In Hem leven we en getuigen we van die heilige hoop, die *een geschenk en een opdracht is voor elke christen* (*Hoop is een licht in de nacht*, Vaticaanstad 2024, 7).

Missionarissen van hoop zijn mannen en vrouwen van gebed. De eerbiedwaardige kardinaal Van Thuan zei het al: *Wie hoopt, bidt*. Zijn eigen leven getuigt ervan: in de lange beproeving van zijn gevangenschap hield hij de hoop levend door de kracht die hij putte uit zijn volhardend gebed en de eucharistie (cf. F.X. Nguyen Van Thuan, *De weg van de hoop*, Rome 2001, n. 963). *Laten we niet vergeten: bidden is onze eerste missionaire activiteit, en tegelijkertijd de eerste kracht van hoop* (*Catechese*, 20 mei 2020).

Daarom is het van belang dat we onze zending van hoop vernieuwen, beginnend bij het gebed, vooral het gebed met Gods Woord, en dan in het bijzonder met de psalmen, die als een prachtige symfonie van gebed door de Heilige Geest zijn gecomponeerd (cf. *Catechese*, 19 juni 2024). De psalmen leren ons om te hopen in tegenspoed, de tekenen van hoop te onderscheiden en het missionaire verlangen te koesteren dat alle volkeren God zullen loven (cf. Ps 41,12; 67,4). Door te bidden houden we de vonk van hoop brandend, die God in ons heeft ontstoken. Zo kan het zich ontwikkelen tot een vuur dat iedereen om ons heen verlicht en verwarmt, door concrete daden en gebaren, geïnspireerd door datzelfde gebed.

Tot slot wil ik benadrukken dat evangelisatie altijd een gemeenschappelijk proces is, zoals de christelijke hoop zelf (cf. Benedictus XVI, Encycliek *Spe salvi*, 14). Het evangelisatieproces eindigt niet bij de eerste verkondiging en de doop, maar gaat

verder in de opbouw van christelijke gemeenschappen en de begeleiding van gedoopten op de weg van het Evangelie. In de moderne samenleving is het lidmaatschap van de Kerk nooit eens en voorgoed verworven. De missionaire taak om een volwassen geloof in Christus over te dragen en te vormen, is daarom van cruciaal belang. Het is zelfs *het paradigma van elke opdracht van de Kerk* (Apostolische exhortatie *Evangelii gaudium*, 15). Daarom moet bidden en handelen een eenheid vormen. Ik onderstreep nogmaals het belang van missionaire synodaliteit binnen de Kerk. De Pauselijke Missiewerken spelen een belangrijke rol in het bevorderen van de missionaire verantwoordelijkheid van gedoopten en het ondersteunen van nieuwe lokale Kerken. Ik roep jullie allen op – kinderen, jongeren, volwassenen, senioren – actief deel te nemen aan de gemeenschappelijke evangelisatiemissie van de Kerk, door jullie getuigenis, gebed, offers en vrijgevigheid. Hartelijk dank daarvoor!

Geliefde zusters en broeders, laten we ons wenden tot Maria, de Moeder van Jezus Christus, onze hoop. Aan haar vertrouwen we onze wens toe voor dit Jubeljaar en voor de komende jaren: *Moge in dit Heilig Jaar het licht van de christelijke hoop alle mensen bereiken, als een boodschap van Gods liefde die aan iedereen is gericht! Moge de Kerk overal ter wereld een trouwe getuige zijn van deze boodschap* (Pauselijke bul [*Spes non confundit*](#), nr. 6).

Rome, Sint-Jan van Lateranen, 25 januari 2025, Feest van de bekering van de heilige apostel Paulus.

FRANCISCUS